

РЕШЕНИЕ

№ 1555

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100505097 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 – чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №5097/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на Р. М. Р. ЕГН ***** , Н. М. Р. ЕГН ***** и П. К. ИВ. ЕГН ***** със съдебен адрес в гр.София срещу решение №20221032 от 10.11.2021 г на СРС , 180 състав по гр.д. №29524/2019 г , в частта , с която всеки от въззивниците е осъден да заплати на основание чл.274 ал.1 т.1 пр.1 КЗ /отм./ и чл.86 ЗЗД на ЗД „Е.“ АД ЕИК **** от гр.София суми от по 1791,73 лева регресно вземане за заплатено обезщетение по щета №7000010288 за имуществени вреди причинени на собственика на каравана ДК №EN-AD 80 от ПТП на 21.04.2013 г на територията на ФРГ по вина на наследодателя им М.Р.И. , който е шофирал след употреба на алкохол над допустимата норма ; ведно със законната лихва от 27.05.2019 г до окончателното заплащане на сумата ; суми от по 543,50 лева лихви за забава върху посочената главница за периода 30.05.2016 г – 26.05.2019 г ; както и суми от по 332,06 лева разноски пред СРС .

Въззивниците излагат доводи за неправилност на решението на СРС /в обжалваната част/ . Исковете са погасени по давност . Още на 19.12.2013 г увреденото лице Х.Х. е декларирала , че е обезщетена от ищеца . На 02.01.2014 г представителят на ищеца за ФРГ е превел по сметка на адвоката на Х.Х. дължимото обезщетение за имуществени вреди , като е налична и разбивка по пера . Не може да се приеме , че давността е започнала да тече от 04.06.2014 г , на която дата ищецът е възстановил платеното обезщетение на представителя си за ФРГ

VAN AMEYDE . 5-годишната давност е започнала да тече **от плащането на пострадалото лице** т.е. от 02.01.2014 г и е изтекла преди предявяване на исковите на 27.05.2019 г .

Ирелевантно е плащане между ищеца и представителя му за ФРГ VAN AMEYDE , защото в противен случай ищецът може произволно да удължи давностния срок на вземанията срещу ответниците . Частичното плащане от 13.08.2014 г не е признание на исковите , защото плащането изхожда от трето лице без представителна власт и не е потвърдено от наследодателя на ответниците или от самите тях . Налице са несъответствия в представените от ищеца писмени доказателства .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . Едва след плащането от 04.06.2014 г на представителя за ФРГ VAN AMEYDE е започнала да тече погасителната давност за исковите . Частичното плащане от 13.08.2014 г е извънсъдебно признание на исковите .

Въззивната жалба е допустима. Решението е връчено на въззивниците на 10.01.2022 г и е обжалвано в срок на 24.01.2022 г /по пощата/ .

Налице е правен интерес на въззивниците за обжалване на решението на СРС в посочената част.

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и недопустимост на съдебното решение, като такива основания в случая не се констатира . Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи частично исковите СРС е приел , че ищецът като застраховател по „ГО“ на виновния водач /и наследодател на ответниците/ М.Р.И. е заплатил на увреденото лице Х.Х. - собственик на каравана ДК №EN-AD 80 от имуществените вреди от ПТП на 21.04.2013 г на територията на ФРГ . Плащането е извършено на 04.06.2014 г на представителя на ищеца за ФРГ VAN AMEYDE . Отделно частичното плащане от 13.08.2014 г е извънсъдебно признание на исковите , като плащането е извършено от ответника Р. М. Р. . Не е изтекла погасителната давност за исковите , защото давността е започнала да тече от 04.06.2014 г , а исковата молба е подадена на 27.05.2019 г . В процесната част исковите за главница и за лихви за забава са доказани по основание и размер с представените от ищеца писмени доказателства и САТЕ .

Решението на СРС е неправилно в обжалваната част .

Съгласно трайната практика на ВКС / т.14 на Постановление № 7/77 г. от 4.X.1978 г. на ВС , решение № 53 от 16.07.2009г. по т.д. №356/2008г. на ВКС, решение №18 от 22.03.2017 г по т.д.№1935/15 г на ВКС , II ТО , решение по т.д. № 768/2010 г. на ВКС, II т.о., и др./ за регресните икове на застрахователя срещу деликвентна важи общата давност по [чл. 110 и сл.](#)

33Д , а течението ѝ започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения **на правоимащи /увредени/ лица.**

В случая ищецът е представил доказателства , че увреденото лице Х.Х. /собственик на каравана ДК №EN-AD 80/ е обезщетена за имуществените вреди от процесното ПТП . Обезщетението е заплатено чрез представителя на ищеца за ФРГ VAN AMEYDE чрез банкови преводи по сметка на адвоката на Х. за периода 02.01.2014 г - 17.01.2014 г . Това е и релевантният период , от който е станало изискуемо регресното вземане на ищеца срещу виновния водач , респ.срещу наследниците му . Съответно , от посочените дати е започнала да тече и погасителната давност за вземането .

По делото не се спори , че VAN AMEYDE е представител на ищеца по чл.269 ал.5 от КЗ /отм., сега чл.503 ал.5 от КЗ /, като този вид представител на застраховател по „ГО“ има право да урежда претенции по извънсъдебен ред , както и да изпълнява задължения , които произтичат от тези претенции . Плащанията от VAN AMEYDE следва да се считат за извършени от името на ищеца , което е и изрично посочено в представените по делото справки . Следователно до предявяване на исковата молба на 27.05.2019 г 5 годишната погасителна давност за процесните вземания срещу наследниците на Р. М. Р. е изтекла .

Без правно значение е , че на 04.06.2014 г ищецът е възстановил платените суми на представителя си за ФРГ VAN AMEYDE . Това плащане **не е на увреденото лице** , а касае вътрешните отношения между ищеца и VAN AMEYDE . Отделно , още на 19.12.2013 г увреденото лице Х.Х. е декларирала , че е обезщетена от ищеца , като вероятно става въпрос за документ по щетата образувана чрез представителя VAN AMEYDE .

Не могат да се споделят също така мотивите на първоинстанционния съд , според които частично плащане от 13.08.2014 г на 976,50 лева чрез Р.Р. представлява признание на процесното регресно вземане в неговата цялост . Както е посочено в решение №100 от 20.06.2011 г по т.д.№194/10 г на ВКС , II ТО и решение №100 от 20.06.2011 г по т.д. № 194/2010 г. на II ТО признание по смисъла на закона е налице, когато се признава съществуване на задължението , което кореспондира на признатото право. Признаването е **едностранно волеизявление, с което длъжникът пряко и недвусмислено заявява, че е задължен към кредитора.** За да е налице признаване на вземането по смисъла на чл. 116, б. „а“ от 33Д, същото трябва да е направено в рамките на давностния срок, да е отправено до кредитора или негов представител и да се отнася **до съществуването на самото задължение**, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Признаването на фактическия състав все още не означава признаване на последиците от този фактически състав към момента на признаването. Признаването на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, стига същите да манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването **на конкретния дълг към кредитора.**

Частичното плащане не може винаги да се счита за признаване на вземането /решение №161 от 03.02.2016 г по т.д.№1934/14 г на ВКС , I ТО / Длъжникът може да оспорва размера на вземането , като да счита , че дължи само платената част . Отделно , в случая към 13.08.2014 г наследодателят на ответниците е бил още жив и няма данни да е упълномощил

сина си Р.Р. да признае вземането в неговата цялост , съответно процесната част от него /пряко или чрез конклюдентни действия / .

Налага се изводът , че процесните вземания са погасени по давност и не се дължат от ответниците . След отмяна на решението на СРС в обжалваната част исковете трябва да се отхвърлят . Ответниците имат право на допълнителни разноски пред СРС , както и на разноски пред СГС.

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №20221032 от 10.11.2021 г на СРС , 180 състав по гр.д.№29524/2019 г , в частта , с която всеки от Р. М. Р. ЕГН ***** , Н. М. Р. ЕГН ***** и П. К. ИВ. ЕГН ***** със съдебен адрес в гр.София е осъден да заплати на основание чл.274 ал.1 т.1 пр.1 КЗ /отм./ и чл.86 ЗЗД на ЗД „Е.“ АД ЕИК **** от гр.София суми от по 1791,73 лева регресно вземане за заплатено обезщетение по щета №7000010288 за имуществени вреди причинени на собственика на каравана ДК №EN-AD 80 от ПТП на 21.04.2013 г на територията на ФРГ по вина на наследодателя им М.Р.И. , който е шофирал след употреба на алкохол над допустимата норма ; ведно със законната лихва от 27.05.2019 г до окончателното заплащане на сумата ; суми от по 543,50 лева лихви за забава върху посочената главница за периода 30.05.2016 г – 26.05.2019 г ; както и суми от по 332,06 лева разноски пред СРС ; и вместо него ПОСТАНОВЯВА :

ОТХВЪРЛЯ исковете на ЗД „Е.“ АД ЕИК **** от гр.София да се осъди всеки от Р. М. Р. ЕГН ***** , Н. М. Р. ЕГН ***** и П. К. ИВ. ЕГН ***** със съдебен адрес в гр.София да му заплати на основание чл.274 ал.1 т.1 пр.1 КЗ /отм./ и чл.86 ЗЗД ; суми от по 1791,73 лева регресно вземане за заплатено обезщетение по щета №7000010288 за имуществени вреди причинени на собственика на каравана ДК №EN-AD 80 от ПТП на 21.04.2013 г на територията на ФРГ по вина на наследодателя им М.Р.И. , който е шофирал след употреба на алкохол над допустимата норма ; ведно със законната лихва от 27.05.2019 г до окончателното заплащане на сумата ; и суми от по 543,50 лева лихви за забава върху посочената главница за периода 30.05.2016 г – 26.05.2019 г .

ОСЪЖДА ЗД „Е.“ АД ЕИК **** от гр.София да заплати на всеки от Р. М. Р. ЕГН ***** , Н. М. Р. ЕГН ***** и П. К. ИВ. ЕГН ***** със съдебен адрес в гр.София допълнително по още 255,86 лева разноски пред СРС и по 439,70 лева разноски пред СГС .

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____